

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010095
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6720010095.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného Jána Z., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. apríla 2021 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/20/2020 zo dňa 02. októbra 2020, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku dopĺňa rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/20/2020 zo dňa 02. 10. 2020, a to tak, že

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodeného S. F., nar. XX. XX. XXXX v G., trvale bytom T. S. XX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/20/2020 zo dňa 02. 10. 2020 bol obžalovaný M. Z. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 3Pv/465/18/6611 zo dňa 17. 02. 2020, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 01. 12. 2018 v čase okolo 17:30 h na ulici pri kultúrnom dome v obci T. S., okres G., fyzicky napadol S. F., nar. XX. XX. XXXX v G. a to tak, že mu najskôr povedal, aby odtiaľ vypadol, že tam nemá čo hľadať a následne ho rukou udrel dvakrát do oblasti tváre, v dôsledku čoho tento spadol na zem, čím S. F., nar. XX. XX. XXXX v G., trvale bytom T. S. XX, okres G. podľa znaleckého posudku č. 1/2019 vypracovaného znalcom z Odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvia chirurgia MUDr. O. Abelovským spôsobil zranenia a to hydraulickú zlomeninu vnútornej strany ľavej očnice bez významnejšieho posunu úlomkov, malú tržnú ranu nadočnicového oblúka vľavo a pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia, s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 28 dní, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie priamo do zázpisnice o hlavnom pojednávaní intervenujúca prokurátorka, ktoré neskôr písomne odôvodnila podaním zo dňa 09. 12. 2020 v podstate tým, že poškodený od počiatku, teda od podania trestného oznámenia, jednoznačne označoval ako osobu páchatela obžalovaného a na označení páchatela zotrval. Je pravdou, že sa vo výpovediach poškodeného v určitých detailoch vyskytli rozpory, poškodený však vždy označoval jedinú osobu páchatela, a to obžalovaného, pričom vzniknuté rozpory o priebehu skutku, je v danom prípade možné pričítať jednak časovému odstupu od spáchania skutku, ako aj charakteru zranenia, ktoré poškodený pri

napadnutí utrpel, keďže dostal úder do tváre, v dôsledku ktorého spadol na zem, kde si udrhel hlavu, a mohol tak stratiť vedomie, zostať dezorientovaný, prípadne mohlo dôjsť ku krátkemu výpadku pamäte, ako to uviedol aj znalec v prípravnom konaní. Poukázala na skutočnosť, že znalec potvrdil, že zranenie poškodeného zodpovedá jeho popisu mechanizmu vzniku a tiež je zrejmé, že tento typ zranenia si poškodený nemal ako spôsobiť sám. V prospech tvrdení poškodeného svedčí lekárska správa z jeho následného ošetrenia a tiež hlásenie na políciu, ktoré vykonal telefonicky, pravdepodobne bezprostredne po skutku. Poukázala na výpovede svedkov, ktorí mali potvrdiť časové súvislosti priebehu skutku, pričom svedok S. N. v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom vypovedal, že poškodený spolu s obžalovaným vyšli von zadnými dverami, pričom napadnutie tohto druhu si aj podľa znaleckého posudku nevyžiadalo dlhšie trvajúci časový úsek. Hoci ostatní svedkovia podporovali výpoveď obžalovaného, že tento komunikoval s poškodeným len vo vnútri kultúrneho domu, tak poukázala na to, že ani jeden z týchto svedkov nebol prítomný počas celého rozhovoru poškodeného s obžalovaným, a teda nemusel postrehnúť práve ten okamih, kedy sa títo dvaja vzdialili, resp. vyšli z budovy von, ako to uviedol svedok N.. Poškodený popieral vplyv alkoholu, proti čomu stáli vyjadrenia svedkov, ktorí uviedli, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu v značnej miere, bol dotieravý, otravný a opakoval stále to isté. Podľa jej názoru práve táto skutočnosť mohla spôsobiť gradáciu rozhovoru poškodeného s obžalovaným a v konečnom dôsledku aj mohla byť dôvodom samotného napadnutia poškodeného obžalovaným v záujme ukončiť ich rozhovor a dostať poškodeného z miesta činu preč. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že poškodený v deň skutku prišiel do kontaktu s obžalovaným a s týmto sa v určitom momente nachádzal sám. Ani svedok O. F. nemal vplyv na ustálenie skutkového stavu, keďže tento poškodeného nevidel, len tvrdil, že ho z diaľky počul, že počul hádku, čo ale nevyklučuje tvrdenia poškodeného o napadnutí, ktoré je v konečnom dôsledku preukázané aj listinnými dôkazmi, a to lekáorskými správami, fotodokumentáciou a znaleckým posudkom. Na záver poukázala na to, že skutok sa mal stať v čase, keď už bola tma, čo potvrdili všetci svedkovia, a preto si nemuseli všimnúť na poškodenom zranenie. Podľa jej názoru teda obstarané dôkazy vo svojom súhrne nasvedčujú tomu, že sa skutok stal a tento spáchal obžalovaný tak, ako to uviedol poškodený. Na základe uvedených skutočností preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Proti uvedenému rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie aj poškodený S. F., ktoré však bližšie nijako neodôvodnil.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava písomného odôvodnenia podaného odvolania proti rozsudku a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolanie poškodeného navrhol zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, pretože podľa jeho názoru nebolo preukázané, že sa stal skutok. Navrhol preto, aby krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedol jeho obhajca. Nad rámec ešte uviedol, že je starostom už druhé volebné obdobie, vychádza s ľuďmi nekonfliktne. Poškodený má voči nemu nejaké veci, pretože v roku 2018 kandidoval do obecného zastupiteľstva, avšak neuspel a kladie to za vinu jemu. S ostatnými občanmi nemá žiadne konflikty.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora a poškodeného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, a odvolanie poškodeného je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 8 - 10), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody okresného prokurátora, krajský súd konštatuje, že na preukázanie viny obžalovaného, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanej príhode existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka - poškodeného k obžalovanému, teda či svedok s obžalovaným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom boli výpovede poškodeného S. F.. Tento dôkaz však krajský súd z rovnakých dôvodov ako okresný súd považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpovede poškodeného vzhľadom na absenciu nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie, a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na významné a neprehliadnuteľné rozpory v jeho výpovediach, týkajúcich sa podstatných okolností žalovaného skutku.

V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že poškodený vo svojich výpovediach uvádzal, že k napadnutiu zo strany obžalovaného malo dôjsť okolo 21:00 h, pričom bolo nepochybne inými dôkazmi potvrdené, že o 17:33 h telefonoval na linku 158 s tým, že ho napadol obžalovaný. Privolanej policajnej hliadke ale neuviedol, kto ho mal napadnúť, a najmä príslušníci polície si na poškodenom nevšimli žiadne zranenia, jedine si všimli, že bol značne pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho s ním bola ťažká komunikácia. Poškodený dokonca vypovedal, že sa s príslušníkmi polície v daný deň vôbec nerozprával. Pavel G. mal byť podľa poškodeného svedkom napadnutia, čo však samotný svedok v rámci svojej výpovede poprel. Taktiež znalec vo svojom výsluchu uviedol, že pokiaľ poškodený uvádzal, že si nepamätal dlhší časový úsek po úraze, tak to nebolo vplyvom zranenia. Krajský súd len poznamenáva, že znalecký posudok svedčí len o zraneniach, ktoré poškodený utrpel, nie je však v žiadnom prípade dôkazom toho, že uvedené zranenia mal poškodenému spôsobiť obžalovaný. Ostatné tvrdenia uvedené v odôvodnení odvolania sú už len domnienky nepotvrdené žiadnym vykonaným dôkazom, preto na ne krajský súd nereagoval.

Záverom je teda možné zhrnúť, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je zákonným rozhodnutím v prípade, ak prokurátor, ktorý zastupuje obžalobu, neunesie dôkazné bremeno. Preto okresný súd v tomto prípade, rešpektujúc zásadu in dubio pro reo, nemal inú možnosť, ako oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Okresný súd však pochybil, keď nerozhodol o uplatnenom nároku na náhradu škody poškodeného S. F.. Ako je zistiteľné zo spisového materiálu, poškodený si v prípravnom konaní v rámci svojho výsluchu zo dňa 28. 10. 2019 v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku uplatnil nárok na náhradu škody, ktorého výšku však nešpecifikoval (č. I. 202 spisu). Okresný súd mal potom v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku ak napadnutý rozsudok je chybný len v tom, že niektorý výrok v ňom chýba alebo je neúplný, môže odvolací súd bez zrušenia napadnutého rozsudku vec súdu prvého stupňa vrátiť s nariadením, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil.

V zmysle citovaného ustanovenia preto krajský súd doplnil napadnutý rozsudok o výrok týkajúci sa uplatneného nároku na náhradu škody. V zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby musí totiž súd obligatórne odkázať poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.